

Георги Караславов

Самохвалко

Гризанчо подскачаше безгрижно по тясната пътека и си подсвиркваше весело. Какви ли истории не му разказваха преди, с какви ли приказки не го плашеха! А ето втори месец скиташе той из безкрайната гора, а още нищо лошо не беше му се случило. И какво ли можеше да му се случи?

Когато слизаше на изворчето за вода, Гризанчо се оглеждаше в светлото му дъно, засукваше младите си мустаци и си мислеше:

„От какво да се плаша? Я какъв съм здрав и красив! От всички животни в гората зайците най-силно бягат. А от всички зайци аз съм най-бързокракият!“

Трепкаше само от гущерите.

– Ах, тези зелени проклетници! – ядосваше се Гризанчо. – Когато съм най-безгрижен и спокоен, тогава ще се стрелнат пред краката ми!

Един ден нещо изшумоля пак пред него.

– Гущер! – подскочи той на задните си крачета и изправи уши. Сърчицето му затупка като барабанче. – Я! – огледа се той плахо. – Какво ли ще е това?

Сред пътеката беше спряло бодливо кълбо. От кълбото се подаваше остра муцунка, а две очички, като две зрънца от къклица, го гледаха безстрашно. Гризанчо се готвеше да хукне, но любопитството го възпря.

– Кой си ти? – попита той.

– Аз съм Таралежко-мешко – отговори бодливото кълбо.

– А защо си тръгнал с този кожух?

– Така съм роден.

– Ха-ха-ха! – преви се от смях Гризанчо. – Ти трябва да си много нещастен?

– Добре ми е така – отвърна троснато Таралежко-мешко, – ти себе си гледай!

– Аз си знам какъв съм! – рече гордо Гризанчо. – Гледай ме ти!

– Виждам те – усмихна се острата муцунка сред настръхналите бодли. – Заек като всички зайци!

– Щом казваш, че съм като всички зайци, значи, за пръв път виждаш заек. Я ме огледай по-внимателно! Че аз съм най-красивият от рода на бързокраките горски жители. Козината ми е мека и лъскава като млад мъх. Ушите ми са тънки и красиви като листа на росна папрат. Очичките ми блестят като светулчици...

– Млад си още, приятелю – прекъсна го подигравателно Таралежко-мешко.

– Пък я ми погледни краката! – продължи още по-горделиво

Гризанчо. – Когато ходя, превиват се като трепетликови клонки, а търтя ли да бягам – ела ме стигни!...

– Много се хвалиш, ще си изпатиш!...

– Истината не е хвалба – сопна се Гризанчо. – Ти ми завиждаш, защото приказваш така. А кажи ми, от какво ще си изпатя? Толкова скитам из гората и още не съм срещнал животно, което по ум, по красота и пъргавина да може да се сравни с мене.

Таралежко-мешко се сви като опарен. И преди Гризанчо да разбере какво става, нещо го пипна за врата. Очите му се облещиха, той изрева и се помъчи да хукне, но хвърли само малко пръст назад. Една едра лисица беше го притиснала здраво. И чак когато го замъкна навътре в пътеката, Таралежко-мешко показа муцунката си.

– Нещастно зайче! – рече той. – При такова самохвалство и моите бодли не биха го спасили.

КРАЙ

© Георги Караславов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8919>]